

# ТВОЄ ЛОНО

Антін Павлюк

Смола й суниці... Височінь тече...  
тече: розтоплена, глибока, повновода.  
День верховіття золотее тче...  
промінням вимережує обводи.

Ну, що б луна! Так тихо. Така сонь...  
Лежу. Думок нема, як в небі ці хмарини...  
і вільно так. Не те, щоб на припоні —  
Я просто повинню... безкраєм світу нині.

Та вічно би було цієї колії,  
цієї теплої безодні нам – щасливити.  
Коліна теплії твої... уста твої...  
Тече безмежність жилами, лінива.

Смола й суниці – тепла колія  
дня золотого... і невже ж холонути?!  
Заплющив очі... У колисці я...  
Смола й суниці – тепле твоє лоно.